

Kornel Andrzej Morawiecki (ur. 3 maja 1941 w Warszawie, zm. 30 września 2019 tamże) – polski polityk, fizyk i nauczyciel akademicki. Działacz opozycji demokratycznej w czasach PRL, założyciel i przewodniczący Solidarności Walczącej, poseł i marszałek senior Sejmu VIII kadencji. Kawaler Orderu Orła Białego.

W 1963 roku ukończył studia na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1971 roku uzyskał stopień naukowy doktora na podstawie pracy poświęconej kwantowej teorii pola napisanej pod kierunkiem prof. Jana Rzewuskiego. Był pracownikiem naukowym na Uniwersytecie Wrocławskim, początkowo w Instytucie Fizyki Teoretycznej, następnie w Instytucie Matematycznym. W latach 1973–1981 oraz 1993–2009 pracował w Instytucie Matematyki i Informatyki Politechniki Wrocławskiej.

W 1968 roku uczestniczył w strajkach studenckich. Po ich stłumieniu wspólnie z Jerzym Petryniakiem, Zdzisławem Ojrzynskim, Piotrem Pleniewiczem oraz Ryszardem Trąbskim, wydrukował i kolportował ulotki potępiające ówczesne władze komunistyczne za represje wobec protestujących. W podobnym zespole wydawał ulotki przeciwko interwencji wojsk Układu Warszawskiego w Czechosłowacji w sierpniu 1968 roku, a następnie przeciwko stłumieniu przez władze protestów robotniczych w grudniu 1970 roku. W 1979 roku związał się od drugiego numeru z wydawanym we Wrocławiu drugoobiegowym periodykiem „Biuletyn Dolnośląski”. W tym samym roku wraz z grupą znajomych witał papieża Jana Pawła II w Warszawie, Częstochowie i Krakowie podczas pierwszej pielgrzymki do Polski biało-czerwonym transparentem z napisem „Wiara Niepodległość”. W sierpniu 1980 roku wraz z „Biuletynem Dolnośląskim” włączył się w organizowanie strajków we Wrocławiu. We wrześniu tegoż roku brał udział w organizowaniu regionalnych struktur „Solidarności”. Wraz z Nikołajem Iwanowem i zespołem „Biuletynu Dolnośląskiego” drukował po rosyjsku odezwy do żołnierzy radzieckich stacjonujących w Polsce. Za tę działalność został jesienią 1981 roku zatrzymany. Zwolniono go po poręczeniu udzielonym przez rektora PWr i groźbie strajku powszechnego w regionie.

Był delegatem na I Krajowy Zjazd NSZZ „Solidarność” w Gdańsku i jednym z inicjatorów przyjęcia przez zjazd Posłania do ludzi pracy Europy Wschodniej. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 roku uniknął internowania, gdyż przewoził wieczorem sprzęt poligraficzny. Z zespołem „Biuletynu Dolnośląskiego” zaangażował się w działalność podziemną. Korzystając z zakonspirowanej struktury, rozpoczął działalność poligraficzną. Pierwszy numer drugoobiegowego pisma „Z dnia na dzień” był drukowany w nocy z 13 na 14 grudnia i został kolportowany od rana 14 grudnia we Wrocławiu. Zajął się także wydawaniem prasy i wydawnictw Regionalnego Komitetu Strajkowego „Solidarność” we Wrocławiu, był upoważniony przez przewodniczącego regionu Władysława Frasyniuka do wydawania i podpisywania oświadczeń w imieniu RKS. Na początku czerwca 1982 roku założył organizację Solidarność Walcząca. W manifestie programowym „Kim jesteśmy? O co walczymy?” wskazano, że podstawowymi założeniami SW jest „walka o odzyskanie niepodległości i budowa Rzeczypospolitej Solidarnej”. Odrzucano ugodę z urzędującą władzą i reformowanie systemu, deklarowano walkę podjazdową „na wszystkich poziomach i różnymi metodami”.

9 listopada 1987 roku Kornel Morawiecki został zatrzymany przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa we Wrocławiu. Przetransportowano go do Warszawy i osadzono w areszcie na Rakowieckiej, gdzie przetrzymywany był w całkowitej izolacji. Zaostrzyły się wówczas u niego schorzenia: choroba wrzodowa i zapalenie oka. W ramach odpowiedzialności rodzinnej odmówiono wtedy jego żonie wydania paszportu na wyjazd do Wielkiej Brytanii. W marcu 1988 roku Zbigniew Romaszewski wystosował w jego sprawie list do Amnesty International w Londynie, ale organizacja nie wciągnęła go na listę więźniów sumienia, gdyż stwierdziła, że musi wyjaśnić, czy nie był on związany z działalnością terrorystyczną. Z inicjatywy Konfederacji Polski Niepodległej w USA powstał Komitet na rzecz Uwolnienia Kornela Morawieckiego. Siedzący w więzieniu od pół roku przywódca SW staje się niewygodny dla władz w związku z planami porozumienia z opozycją. W wyniku zakulisowych działań komunistów, reprezentantów Kościoła oraz obrońców

aresztowanych – Kornela Morawieckiego i Andrzeja Kołodzieja – udaje się namówić ich obu do wyjazdu do Włoch pod pretekstem leczenia za granicą. Obaj opuszczają kraj 30 kwietnia 1988 roku. Po trzech dniach Kornel Morawiecki, podczas próby powrotu, został deportowany z lotniska w Warszawie do Wiednia. Udało mu się powrócić konspiracyjnie do Polski pod koniec sierpnia 1988 roku. Ujawnił się dopiero w czerwcu 1990 roku. Był rozpracowywany przez funkcjonariuszy KW MO/WUSW we Wrocławiu w latach 1979–1990.

W 1990 roku zgłosił swoją kandydaturę w wyborach prezydenckich, jednakże nie udało mu się zebrać wymaganych 100 tys. podpisów do jej zarejestrowania. W tym samym roku założył Partię Wolności, z której ramienia bez powodzenia kandydował w wyborach parlamentarnych w 1991 roku. W czasie telewizyjnej kampanii wyborczej wywrócił przed kamerami telewizyjnymi stół, co miało symbolizować jego sprzeciw wobec porozumień Okrągłego Stołu. W 1993 roku jego partia weszła w skład Ruchu dla Rzeczypospolitej, w wyborach w tym samym roku ponownie ubiegał się o mandat poselski. Później działał w Ruchu Odbudowy Polski i zasiadał we władzach tej partii. W 1997 roku z ramienia ROP oraz w 2007 jako bezpartyjny z ramienia Prawa i Sprawiedliwości, kandydował do Senatu. 6 stycznia 2010 roku ogłosił start w wyborach prezydenckich. Poparcia kandydatowi udzieliła też KPN-OP, której lider Adam Słomka został szefem sztabu wyborczego kandydata. 10 maja Kornel Morawiecki został zarejestrowany jako kandydat przez PKW. W wyborach zajął 10. (ostatnie) miejsce, otrzymując 21 596 głosów (0,13%). W drugiej turze zadeklarował oddanie głosu na Jarosława Kaczyńskiego. W wyborach samorządowych w 2010 roku bez powodzenia kandydował z ramienia własnego KWW Polski Kierunek do sejmiku województwa dolnośląskiego. W wyborach parlamentarnych w 2011 roku ponownie bezskutecznie startował do Senatu z ramienia własnego komitetu „Wolni i Solidarni” w okręgu nr 8 we Wrocławiu. Jego kandydatura była popierana przez Prawo i Sprawiedliwość, które nie wystawiło tam swojego kandydata. W tym samym roku został redaktorem naczelnym dwutygodnika „Prawda jest ciekawa – Gazeta Obywatelska”.

W 2015 ponownie zgłosił swoją kandydaturę na prezydenta, jednak nie zebrał liczby podpisów wystarczających do jej rejestracji. Został potem współpracownikiem Pawła Kukiza i w wyborach parlamentarnych w tym samym roku stworzył listę zorganizowanego przez niego komitetu wyborczego wyborców Kukiz’15 do Sejmu w okręgu wrocławskim. Uzyskał mandat poselski, otrzymując 26 101 głosów. Wspólną decyzją Prezydent Andrzej Duda oraz prezesa Prawa i Sprawiedliwości Jarosława Kaczyńskiego został wyznaczony na marszałka seniora Sejmu VIII kadencji. W dniu inauguracji obrad Sejmu wygłosił słynne przemówienie „Niosę Ciebie Polsko”.

14 kwietnia 2016 roku zrezygnował z członkostwa w klubie poselskim Kukiz’15 w związku z oddaniem za niego głosu przez posłankę Małgorzatę Zwiercan w głosowaniu nad wyborem sędziego Trybunału Konstytucyjnego i usunięciem jej z klubu. Kornel Morawiecki oświadczył, że musiał opuścić na chwilę Salę Posiedzeń, a posłanka wiedziała, że w ten sposób chce zagłosować. 19 kwietnia został odwołany ze składu Komisji Etyki Poselskiej (w której członkostwo ograniczono do przedstawicieli klubów). 18 maja założył (wraz z Małgorzatą Zwiercan i Ireneuszem Zyską) koło poselskie Wolni i Solidarni, którego został przewodniczącym. Posłowie ci wspólnie powołali również partię o tej samej nazwie, zarejestrowaną 18 listopada tego samego roku. W 2018 roku powołany na przewodniczącego Rady do Spraw Działaczy Opozycji Antykomunistycznej oraz Osób Represjonowanych z Powodów Politycznych. W wyznaczonych na październik 2019 roku wyborach parlamentarnych został zgłoszony jako kandydat PiS do Senatu w okręgu nr 59, po czym zaczął prowadzić kampanię wyborczą. Zmarł około południa 30 września 2019 roku w Centralnym Szpitalu Klinicznym MSWiA przy ul. Wołoskiej 137 w Warszawie na skutek nowotworu trzustki, po kilkumiesięcznej walce z chorobą. Uroczystości pogrzebowe o charakterze państwowym odbyły się 5 października na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach. Źródło i dodatkowe informacje: https://pl.wikipedia.org/wiki/Kornel_Morawiecki